

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekerij:

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Irse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Overlever

Deel 20 in de *Eve Dallas*-serie

Zo zult gij leven van de Dood, die zich met mensen voedt
En is de Dood eenmaal dood, dan bestaat er geen sterven meer
– William Shakespeare

Alle gelukkige gezinnen lijken op elkaar
Elk ongelukkig gezin is ongelukkig op zijn eigen wijze.
– Leo Nikolaevich Tolstoi

ISBN 978-90-225-9010-2

ISBN 978-94-023-1151-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Survivor in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Trevillion Images

Zetwerk: Textcase

Copyright © 2005 Nora Roberts

Berkley Books are published by The Berkley Publishing Group, a division of
Penguin Group (USA) Inc.

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Nixies leven werd gespaard omdat ze midden in de nacht zin had in sinas. Toen ze wakker werd, zag ze op de lichtgevende wijzerplaat van de Swiss-roll polsarmband, die ze altijd droeg, dat het na twee uur 's nachts was.

Ze mocht niet tussen de maaltijden snoepen, tenzij het op de lijst met door haar moeder goedgekeurde dingen stond. En twee uur 's nachts was hartstikke tussen de maaltijden in.

Maar ze snakte gewoon naar een tube sinas.

Ze ging op haar zij liggen en fluisterde tegen Linnie Dyson, haar beste vriendin in het hele universum. Ze mochten op een schooldag bij elkaar slapen, omdat Linnies moeder en vader hun trouwdag vierden in een of ander deftig hotel.

Dat deden ze om te kunnen seksen. Mamma en mevrouw Dyson zeiden wel dat ze daar een deftig etentje hadden en dat ze gingen dansen en allerlei onzin, maar ze wilden gewoon seksen. Jezus, zij en Linnie waren negen, niet twee. Ze wisten heus wel wat er aan de hand was.

En het kon hun trouwens geen bal schelen, hoor. Dat hele gedoe betekende dat mama, het regelmonster, de regel over schoolavonden voor één keer had vergeten. Ofschoon ze om half tien het licht uit moesten doen, alsof ze verdikkie twee jaar oud waren, hadden zij en Linnie het heel gezellig gehad.

Het duurde nog uren voordat ze naar school moesten en ze had dorst. Daarom porde ze Linnie in haar zij om nog eens tegen haar te fluisteren. 'Wakker worden!'

'Neuh. Nog geen morgen. Nog donker.'

'Het is wel morgen. Het is twee uur 's morgens.' Dat was nou juist zo chill. 'Ik heb zin in sinas. Kom, dan gaan we naar beneden om een tube te pakken. Dan delen we hem.'

Linnie kreunde en mompelde alleen iets. Toen rolde ze van haar weg en ze trok het dekbed bijna over haar hoofd heen.

‘Nou, ik ga wél,’ zei Nixie op dezelfde fluistertoon.

In haar eentje was het minder leuk, maar nu kon ze toch niet meer slapen, omdat ze de sinas niet meer uit haar hoofd kreeg. Ze moest helemaal naar beneden gaan, naar de keuken, omdat haar moeder niet wilde dat ze een AutoChef in haar kamer had. Het was net alsof ze in de gevangenis zat, dacht Nixie toen ze uit bed stapte. Alsof ze in 1950 of zo in de gevangenis zat en niet in 2059 in haar eigen huis zat.

Mama had alle AutoChefs in huis zelfs met een pincode beveiligd, zodat Nixie of Coyle, haar broer, alleen gezonde troep konden programmeren.

Dan kon je net zo goed modder eten.

Haar vader zei altijd: regels zijn regels. Dat zei hij heel vaak. Maar soms knipoogde hij naar haar of Coyle als hun moeder er niet was en dan bestelde hij ijs of chips uit de AutoChef.

Nixie had eigenlijk het idee dat haar moeder dat wel wist, maar dat ze net deed alsof dat niet zo was.

Ze liep op haar tenen haar kamer uit. Een mooi meisje, dat een beetje slungelachtig begon te worden, met een dikke bos golvend, platinablond haar. Haar ogen, die heel lichtblauw waren, waren al gewend aan het donker.

Haar ouders lieten ook altijd een schemerlicht branden in de badkamer aan het uiteinde van de gang, voor het geval iemand moest opstaan om te plassen of zo.

Ze hield haar adem in toen ze langs de slaapkamer van haar broer liep. Als hij wakker werd, zou hij haar misschien verraden. Hij kon echt een vreselijke etter zijn. Maar soms was hij best cool. Ze aarzelde even en dacht erover na om naar binnen te sluipen, hem wakker te maken en hem over te halen om haar gezelschap te houden tijdens haar nachtelijke avontuur.

Nee. Het was best spannend om in haar eentje door het huis te sluipen. Ze hield haar adem in toen ze heel voorzichtig langs de kamer van haar ouders liep, in de hoop dat haar moeder deze ene keer niets zou merken.

Niets en niemand bewoog zich toen ze de trap afsloep.

Maar zelfs toen ze beneden was, was ze muisstil. Ze moest ook nog langs Inga komen, hun huishoudster. Haar kamers lagen vlak naast de keuken. Vlak bij de plek waar ze heen wilde. Inga was meestal wel aardig, maar ze zou het nooit goedvinden dat ze midden in de nacht sinas ging drinken.

Regels zijn regels.

Daarom deed ze het licht niet aan en sloep ze als een dief door de kamers heen, naar de grote keuken. Dat maakte het nog spannender. Geen enkele tube sinas zou ooit zo lekker smaken als deze, dacht ze.

Ze maakte heel voorzichtig de koelkast open. Opeens schoot het haar te binnen dat haar moeder zulke dingen misschien telde. Misschien hield ze bij hoeveel tubes frisdrank en tussendoortjes er in huis waren.

Maar nu kon ze niet meer terug. Ze zou zich er later wel zorgen om maken of ze hier straf voor zou krijgen.

Ze had datgene wat ze wilde hebben in haar hand en schuifelde naar de andere kant van de keuken, waar ze de deur naar Inga's kamers in de gaten kon houden en zich zo nodig achter het kookeiland kon verstoppen.

Ze was zo in haar nopjes dat ze op de eetkamerbank ging zitten in de ruimte die haar moeder de ontbijtkamer noemde. Ze was vastbesloten om van iedere druppel te genieten.

Ze was net gaan zitten toen ze iets hoorde en ze ging plat op de bank liggen. Ze zag iets bewegen en ze dacht: betrapt!

Maar de schaduw sloep naar het aanrecht aan de andere kant, naar de deur van Inga's kamer en ging daar naar binnen.

Een man. Nixie moest een hand tegen haar mond slaan om haar gegrinnik te onderdrukken. Inga had een lover! En ze was zo oud. Minstens veertig. Zo te zien waren meneer en mevrouw Dyson niet de enigen die vannacht gingen seksen.

Ze kon de verleiding niet weerstaan. Ze liet haar sinas op de bank staan en stond voorzichtig op. Ze moest gewoon even gaan kijken. Dit wilde ze echt even zien. Daarom kroop ze naar de open deur en liep ze heel voorzichtig door Inga's woonkamertje naar de open slaapkamerdeur.

Ze ging op handen en voeten zitten en stak haar hoofd door de deuropening.

Wacht maar tot ze dit aan Linnie vertelde! Wat zou Linnie jaloers zijn. Nixie hield haar hand weer voor haar mond, schoof een stukje naar voren en keek met pretoogjes om de hoek.

En ze zag de man Inga's keel doorsnijden.

Ze zag het bloed dat als een fontein naar buiten spoot. Ze hoorde een gruwelijke, gorgelende kreun. Nu waren haar ogen wazig en ze deinsde achteruit. Ze hapte met haar handpalm tegen haar mond naar adem. Ze kon zich niet bewegen en bleef met haar rug tegen de muur zitten, terwijl haar hart in haar borst tekeerging.

Hij kwam naar buiten en liep vlak langs haar door de geopende deur naar buiten.

Er biggelden tranen uit haar ogen, over haar gespreide vingers. Ze tilde van top tot teen toen ze zich achter een stoel verstopte en Inga's pocket'link van de tafel pakte.

Ze fluisterde het alarmnummer in de 'link.

'Hij heeft haar vermoord, hij heeft haar vermoord. Jullie moeten komen,' fluisterde ze en ze negeerde de vragen die de stem haar stelde. 'Nu meteen. Jullie moeten nu meteen komen.' En ze gaf de stem het adres.

Ze liet de 'link op de grond liggen en bleef kruipen tot ze bij de smalle trap kwam die vanuit Inga's woonkamer naar de eerste verdieping leidde.

Ze wilde naar haar moeder.

Ze rende niet. Dat durfde ze niet. Ze ging niet rechtop staan. Haar benen voelden raar, leeg, net alsof de botten gesmolten waren. Ze kroop op haar buik door de gang en haar snikken bleven in haar keel steken. En tot haar ontzetting zag ze de schaduw. Het waren er nu twee. Eentje ging haar kamer in en de andere ging naar die van Coyle.

Ze jammerde heel zacht toen ze naar de deuropening van de slaapkamer van haar ouders kroop. Ze hoorde een geluid, een soort bons, en drukte haar gezicht tegen het tapijt toen haar maag zich omdraaide.

Ze zag de schaduwen langs de deuropening lopen. Ze zag ze. Ze

hoorde ze. En toch bewogen ze zich alsof dat was wat ze waren. Gewoon schaduwen.

Ze huiverde en bleef kruipen, langs de slaapkamerstoel van haar moeder en langs het tafeltje met de kleurige lamp. En haar hand gleed door iets warmes. Iets nats.

Ze trok zichzelf overeind en staarde naar het bed. Naar haar moeder en haar vader, die allebei baadden in het bloed.

1

Moord was altijd een belediging. Dat was al zo sinds de eerste menselijke hand met een steen de eerste menselijke schedel had ingeslagen. Maar de bloederige en gewelddadige moord van een heel gezin, in hun eigen huis, in hun eigen bedden, was een hele andere vorm van kwaadaardigheid.

Daar stond Eve Dallas over na te denken tijdens het bekijken van Inga Snood, een tweeënveertig jaar oude vrouw. Huishoudelijke hulp, gescheiden. Dood.

Aan de bloedspetters en de plaats delict zelf kon ze zien hoe het waarschijnlijk was gegaan. De moordenaar van Snood was naar binnen gelopen en naar het bed toegegaan. Hij had Snoods hoofd omhoog gerukt, waarschijnlijk aan haar middellange, blonde haar, en heel behendig het mes van links naar rechts over haar keel gehaald en de halsslagader doorgesneden.

Redelijk netjes en in ieder geval snel. Vermoedelijk heel stilletjes. Het was niet aannemelijk dat het slachtoffer tijd had gehad om te begrijpen wat er gebeurde. Geen verdedigingswonden, geen ander trauma en geen sporen van een worsteling. Alleen bloed en de dode vrouw.

Eve was eerder in het huis gearriveerd dan haar partner en het forensisch team. De alarmmelding was naar de Centrale Meldkamer gegaan en doorgegeven aan een patrouillewagen in de wijk. De agenten hadden melding gemaakt van de moorden en zij was 's nachts, kort voor drieën, door de Meldkamer geïnformeerd.

Ze moest de andere doden en de overige plaatsen delict nog bekijken. Ze liep weer naar buiten en wierp een blik op de agent die in de keuken op zijn post stond.

‘Zorg ervoor dat deze plaats delict wordt veiliggesteld.’

‘Ja, chef, Inspecteur.’

Ze liep door de keuken naar een in tweeën gesplitste ruimte. Aan een kant lag de woonkamer, aan de andere kant de eetkamer. Een woning voor één gezin met een bovenmodaal inkomen. Een mooie wijk in de Upper West Side. Een redelijk goed beveiligingssysteem waar de Swishers en hun huishoudelijke hulp geen bal aan hadden gehad.

Een goeie kwaliteit meubilair en best smaakvol. Alles was netjes en schoon en zo te zien stond alles op zijn plaats. Er stond een heleboel gemakkelijk te transporteren elektronische apparatuur, dus het was geen inbraak.

Ze ging naar boven en liep eerst naar de slaapkamer van de ouders. Keelie en Grant Swisher, respectievelijk achtendertig en veertig jaar oud. Geen sporen van een worsteling, net zoals bij hun huishoudster. Gewoon twee mensen die in hun eigen bed hadden liggen slapen en die nu dood waren.

Ze keek even door de kamer en zag een dure polsunit voor mannen op een nachtkastje liggen en op een ander een paar gouden vrouwenoorbellen.

Nee, het was geen inbraak.

Ze liep net naar buiten toen haar partner, Rechercheur Delia Peabody, de trap op liep. Ze liep een heel klein beetje mank.

Eve vroeg zich af of ze Peabody te snel aan het werk had laten gaan. Het was pas drie weken geleden sinds iemand haar partner vlak bij haar eigen appartement had opgewacht en haar op brute wijze had mishandeld. En Eve zag nog steeds voor zich hoe de trouwe Peabody vreselijk toegetakeld en bewusteloos in een ziekenhuisbed lag.

Het was beter om dat beeld en het schuldgevoel van zich af te zetten. Het was beter om eraan te denken hoe vreselijk ze het zelf vond om ziek thuis te zitten en dat werken soms beter was dan geforceerd rusten.

‘Vijf doden? Een grote woningoverval?’ vroeg Peabody een beetje hijgend. Ze wees naar beneden. ‘De agent bij de deur heeft me een korte samenvatting gegeven.’

‘Daar lijkt het wel op, maar daar gaan we nog niet van uit. De huishoudelijke hulp ligt beneden. Haar kamers liggen naast de keuken. Ze is in bed vermoord. Haar keel is doorgesneden. De eigenaars liggen

hierbinnen. Dezelfde werkwijze. Twee kinderen liggen in de andere kamers op deze verdieping. Een meisje en een jongen.'

'Kinderen? Jezus.'

'De eerste agent ter plaatse gaf aan dat de jongen hier ligt.' Eve liep naar de volgende deur en riep om licht.

'Volgens onze gegevens is dit Coyle Swisher, twaalf jaar oud.' Er hingen ingelijste sportposters aan zijn muren. Voornamelijk van baseball. Een deel van zijn bloed was terechtgekomen op het bovenlichaam van de sexy linksvelder van de Yankees.

Ofschoon er typische puberrommel op de grond, het bureau en de ladekast lag, zag ze niets waaruit bleek dat Coyle wel had geweten wat er aan de hand was.

Peabody drukte haar lippen op elkaar en schraapte haar keel. 'Snel en efficiënt,' zei ze met een emotieloze stem.

'Geen sporen van inbraak. Er is geen enkel alarm afgegaan. De Swishers hebben vergeten om ze te activeren – en daar geloof ik niets van – of iemand had hun codes of een goeie stoorzender. Het meisje zou hier moeten liggen.'

'Oké.' Peabody rechtte haar schouders. 'Het is moeilijker als het kinderen zijn.'

'Dat hoort ook zo.' Eve liep de volgende kamer in, riep dat het licht aan moest en bestudeerde het donzige roze met witte bed en het kleine meisje van wie het blonde haar onder het bloed zat. 'Volgens de gegevens is dit Nixie Swisher, negen jaar oud.'

'Eigenlijk nog een baby.'

'Ja.' Eve keek door de kamer en hield haar hoofd schuin. 'Wat zie je hier, Peabody?'

'Een zielig kind dat nooit de kans gaat krijgen om volwassen te worden.'

'Daar liggen twee paar schoenen.'

'Kinderen hebben een heleboel schoenen. Vooral kinderen van rijke gezinnen.'

'Er liggen twee van die rugzakdingen waar kinderen hun spullen in meeslepen. Heb jij je al geseald?'

‘Nee, ik wilde net-’

‘Ik wel.’ Eve liep naar de plaats delict, stak een gesealde hand uit en pakte de schoenen. ‘Verschillende maten. Ga de eerste agent die ter plaatse was halen.’

Eve ging weer naar het bed, naar het kind, toen Peabody zich naar buiten haastte. Ze had de schoenen nog steeds in haar hand. Toen zette ze ze neer en ze haalde een Identi-pad uit haar werkkist.

Ja, het was moeilijker als het een kind was. Het was moeilijk om zo’n kleine hand vast te pakken, zo’n kleine, levenloze hand. Om naar een kind te kijken van wie zo veel jaren waren afgepakt, en alle vreugde en verdriet die daarbij horen.

Ze drukte de vingers op de pad en wachtte tot er gegevens op het scherm verschenen.

‘Agent Grimes, Inspecteur,’ zei Peabody vanuit de deuropening. ‘Hij was als eerste ter plaatse.’

‘Wie heeft naar het alarmnummer ge’linkt, Grimes?’ vroeg Eve zonder zich om te draaien.

‘Een onbekende vrouwelijke persoon, chef.’

‘En waar is deze onbekende vrouwelijke persoon?’

‘Ik... Inspecteur, ik ben ervan uitgegaan dat het een van de slachtoffers was.’

Nu keek ze wel om en Grimes zag de lange, slanke vrouw die een broek met een mannelijke snit en een versleten leren jasje droeg. De koele bruine ogen, emotieloze politieogen, in een gezicht met scherpe trekken. Haar haar was bruin, net als haar ogen, en ze droeg het niet glad, maar kort en warrig.

Ze stond bekend als een strenge agent en toen ze die ijzige blik op hem richtte, wist hij dat ze haar reputatie eer aandeed.

‘Dus degene die naar het alarmnummer heeft gebeld vanwege de moorden is daarna in bed gesprongen om zich de keel door te laten snijden?’

Hij was een wijkagent met twee jaar ervaring. Hij had geen hoge rang en hij werkte niet bij Moordzaken. ‘Misschien heeft dit kind het gemeld, Inspecteur, en heeft ze zich daarna in bed proberen te verstoppen.’

‘Hoelang bent u al bij de politie, Grimes?’

‘In januari twee jaar, Inspecteur.’

‘Ik ken burgers die meer verstand hebben van plaatsdelict dan u. Het vijfde slachtoffer is geïdentificeerd als Linnie Dyson, negen jaar oud, en ze is verdomme niet woonachtig op dit adres. Ze is niet een zekere Nixie Swisher. Peabody, zorg ervoor dat de woning wordt doorzocht. We zijn op zoek naar een ander negenjarig meisje, levend of dood. Grimes, stomme sukkel, laat een Amber Alert afgeven. Zij is misschien de reden voor dit alles. Een mogelijke ontvoering. Schiet op!’

Peabody pakte een bus Seal-It uit haar eigen werkkist en sprayde gehaast over haar schoenen en handen.

‘Misschien heeft ze zich verstopt. Als een kind dit heeft gemeld, Dallas, heeft ze zich misschien verstopt. Ze is misschien bang om tevoorschijn te komen, of ze is in shock. Misschien leeft ze nog.’

‘Begin beneden.’ Eve ging op handen en voeten zitten om onder het bed te kijken. ‘Zoek uit vanuit welke unit of welke link de melding naar het alarmnummer is gedaan.’

‘Ga ik nu doen.’

Eve liep naar de kast, doorzocht hem en keek naar iedere andere plek van de kamer waar een kind zich zou kunnen verstoppen. Ze liep naar buiten, in de richting van de kamer van de jongen, en bleef toen staan.

Je was een klein meisje en zo te zien had je een leuke familie. Waar ging je heen als er iets ergs aan de hand was?

Naar een plek waar Eve zelf nooit naartoe had kunnen gaan. Want als er bij haar iets ergs aan de hand was, kwam dat door haar familie.

Maar ze liep langs de andere kamers en ging terug naar de ouderslaapkamer.

‘Nixie,’ zei ze zachtjes en ze keek zoekend om zich heen. ‘Ik ben Inspecteur Dallas, van de politie. Ik ben hier om je te helpen. Heb jij naar de politie ge’linkt, Nixie?’

Een ontvoering, dacht ze weer. Maar waarom zou je een heel gezin afslachten om een klein meisje te ontvoeren? Het zou gemakkelijker zijn om haar ergens op straat te pakken of zelfs om naar binnen te gaan, haar te bedwelmen en haar naar buiten te dragen. Het was waarschijnlijker

dat ze haar hadden gevonden toen ze zich had proberen te verstoppen en dat ze ergens lag en net zo dood was als de rest.

Ze riep: licht op honderd procent! En ze zag de bloedvlekken op het tapijt, aan de andere kant van het bed. Een kleine, bloederige afdruk van een hand, en nog eentje, en een spoor van bloed dat naar de grote badkamer leidde.

Het was niet zeker dat het bloed van het kind was. Het lag meer voor de hand dat het van de ouders was. Dat lag meer voor de hand, maar het was wel heel erg veel bloed. Ze was door het bloed gekropen, dacht Eve.

De badkuip was groot en sexy, er waren twee wastafels in een lang, perzikkleurig wastafelblad en er was een klein hokje voor het toilet.

Er zat een vlekkerig bloedspoor op de mooie, pastelkleurige vloertegels. ‘Godverdomme,’ mompelde Eve en ze volgde het spoor naar de dikke, groene glazen wanden van een douche.

Ze verwachtte daar het bebloede lichaam van een dood meisje te vinden.

In plaats daarvan vond ze een bibberend en levend meisje.

Er zat bloed op haar handen, op haar nachthemd en haar gezicht.

Eén afschuwelijk moment lang zag Eve zichzelf toen ze naar het kind staarde. In elkaar gedoken in een ijskoude kamer, met bloed op haar handen, haar truitje en haar gezicht. Heel even zag ze in haar hand het mes, waar het bloed nog afdruppelde. En het lichaam. De man die ze in stukken had gehakt.

‘Jezus. O, jezus.’ Ze deinsde struikelend achteruit en zette zich schrap om weg te rennen of te schreeuwen. Toen hief het meisje haar hoofd omhoog. Ze keek haar met glazige ogen aan en ze jammerde zachtjes.

Ze stond meteen weer met beide benen op de grond, alsof iemand haar een klap had gegeven. Ik ben het niet, hield ze zichzelf voor toen ze haar best deed om weer rustig adem te halen. Het is heel anders dan bij mij.

Nixie Swisher. Ze heeft een naam. Nixie Swisher.

‘Nixie Swisher,’ zei Eve hardop en ze voelde dat ze weer rustig werd. Het kind leefde nog en ze moest haar werk doen.

Na één blik op het kind zag Eve dat het bloed niet van haar was.

Ofschoon ze opgelucht en gekalmeerd was, wilde ze dat Peabody bij haar was, omdat ze niet goed met kinderen kon omgaan.

‘Hoi.’ Ze ging op haar hurken zitten en tikte zachtjes met een vinger, die nu niet bibberde, tegen de penning die ze aan haar broeksband had gehangen. ‘Ik ben Dallas. Ik ben een politieagent. Jij hebt naar ons ge’linkt, Nixie.’

De ogen van het kind waren opengesperd en glazig. Ze klappertandde.

‘Ik wil dat je met me meekomt, zodat ik je kan helpen.’ Ze stak een hand uit, maar het kind kroop achteruit en maakte een geluid dat klonk alsof ze een dier was dat in een val zat.

Ik weet hoe je je voelt, kind. Ik weet precies hoe je je voelt.

‘Je hoeft niet bang te zijn. Niemand gaat je pijn doen.’ Ze hield een hand omhoog en stak de andere in haar zak om haar communicator te pakken. ‘Peabody, ik heb haar gevonden. In de grote badkamer. Kom naar boven.’

Eve probeerde uit alle macht te bedenken hoe ze haar moest benaderen. ‘Jij hebt naar ons ge’linkt, Nixie. Dat was slim en dapper. Ik weet dat je bang bent, maar wij gaan voor je zorgen.’

‘Ze hebben ze vermoord, ze hebben ze vermoord, ze hebben...’

‘Ze?’

Haar hoofd bibberde, alsof ze een oude vrouw met Parkinson was. ‘Ze hebben, ze hebben mijn moeder vermoord. Ik heb het gezien, ik heb het gezien. Ze hebben mijn moeder en mijn vader vermoord. Ze hebben-’

‘Dat weet ik. Ik vind het heel erg voor je.’

‘Ik ben door het bloed gekropen.’ Ze liet met grote, glazige ogen haar besmeurde handen zien. ‘Bloed.’

‘Ben je gewond, Nixie? Hebben ze je gezien? Hebben ze je pijn gedaan?’

‘Ze hebben ze vermoord, ze hebben-’

Toen Peabody binnenkwam, schreeuwde Nixie alsof iemand haar had neergestoken. En ze stortte zich in Eves armen.

Peabody bleef abrupt staan en ze sprak heel rustig en zachtjes. ‘Ik neem contact op met Jeugd zorg. Is ze gewond?’

‘Voor zover ik kan zien niet. Ze is wel in shock.’

Eve vond het een raar gevoel om een kind vast te houden, maar

ze sloeg haar armen om Nixie heen en kwam overeind. ‘Ze heeft het gezien. We hebben niet alleen een overlever, maar ook een ooggetuige.’

‘We hebben een negenjarig kind dat heeft gezien-’ zei Peabody met gedempte stem toen Nixie op Eves schouder huilde en ze maakte een hoofdbeweging in de richting van de slaapkamer.

‘Ik weet het. Hier, hou jij haar vast, dan-’ Maar toen Eve probeerde om Nixie van zich af te trekken, hield het kind haar nog steviger vast.

‘Ik denk dat jij dat moet doen.’

‘Shit. Neem contact op met Jeugdzorg en laat iemand hierheen komen. Begin met de opnames van iedere kamer. Ik kom zo terug.’

Ze had gehoopt dat ze het kind aan een van de agenten kon overdragen, maar het leek wel of Nixie aan haar vastgelijmd zat. Ze droeg Nixie gelaten en heel voorzichtig naar de begane grond, zocht naar een neutrale plek en liep toen naar een ruimte die er uitzag als een speelkamer.

‘Ik wil mijn moeder, ik wil mijn moeder.’

‘Ja, dat had ik al begrepen. Maar ik zal je eens iets vertellen: je moet me loslaten. Ik laat je niet alleen, maar je moet me wel even loslaten.’

‘Zijn ze weg?’ Nixie drukte haar gezicht tegen Eves schouder. ‘Zijn de schaduwen weg?’

‘Ja. Je moet me loslaten en even hier gaan zitten. Ik moet een paar dingen doen. Ik moet met je praten.’

‘En als ze terugkomen?’

‘Dat laat ik niet gebeuren. Ik weet dat dit moeilijk is. Supermoeilijk.’ Ze ging ten einde raad op de grond zitten terwijl Nixie zich nog steeds aan haar vastklampte. ‘Ik moet mijn werk doen. Zo kan ik je helpen. Ik moet...’ Jezus. ‘Ik moet met een wattenstaafje DNA van je hand nemen en daarna mag je jezelf gaan wassen. Als je jezelf hebt gewassen, voel je je vast beter, denk je niet?’

‘Ik heb hun bloed...’

‘Dat weet ik. Kijk, dit is mijn werkkist. Ik veeg alleen met een wattenstaafje over je hand, voor bewijsmateriaal. En ik moet een opname maken. Daarna mag je naar de wasruimte daarachter gaan om jezelf te wassen. Opname aan,’ zei Eve zachtjes en ze duwde Nixie een beetje achteruit. ‘Jij bent Nixie Swisher, hè? Woon je hier?’

‘Ja, ik wil-’

‘En ik ben Inspecteur Dallas. Ik veeg met een wattenstaafje over je hand en dan mag je jezelf gaan wassen. Het doet geen pijn.’

‘Ze hebben mijn moeder en mijn vader vermoord.’

‘Dat weet ik. Ik vind het heel erg voor je. Heb je gezien wie ze waren? Hoeveel het er waren?’

‘Ik heb hun bloed op me.’

Eve verzegelde de wattenstaaf en keek naar het kind. Ze herinnerde zich hoe het was om een klein meisje te zijn dat onder het bloed zat. Bloed dat niet van haarzelf was. ‘Wat vind je ervan om jezelf even te gaan wassen?’

‘Dat gaat niet.’

‘Ik help je wel. Misschien wil je iets drinken of zo. Ik kan-’

Toen Nixie in tranen uitbarstte, begonnen Eves ogen pijn te doen. ‘Wat is er? Wat is er?’

‘Sinus.’

‘Oké, ik ga wel even kijken of-’

‘Nee, ik was naar beneden gegaan om een tube sinus te pakken. Dat mag ik eigenlijk niet, maar ik ben naar beneden gegaan om er eentje te pakken en Linnie wilde niet wakker worden en meekomen. Ik ben naar de keuken gegaan en toen heb ik het gezien.’

Ze zaten nu allebei onder het bloed en Eve besloot dat het wassen maar even moest wachten. ‘Wat heb je gezien, Nixie?’

‘De schaduw, de man die naar Inga’s kamer is gegaan. Ik dacht... ik wilde gewoon even kijken of ze het gingen doen, snap je?’

‘Of ze wat gingen doen?’

‘Of ze gingen seksen. Dat mocht ik eigenlijk niet, maar ik heb het toch gedaan en ik heb het gezien!’

Nu had het kind niet alleen bloed op haar gezicht, maar ook tranen en snot. Omdat ze niets anders bij de hand had, pakte Eve een doekje uit haar werkkist en ze gaf het aan haar.

‘Wat heb je gezien?’

‘Hij had een groot mes en hij heeft in haar gesneden. Heel diep.’ Ze legde haar eigen hand op haar hals. ‘En er was bloed.’

‘Kun je me vertellen wat er toen is gebeurd?’

Haar tranen stroomden over haar gezicht. Ze wreef met het doekje en met haar handen over haar wangen en besmeurde ze met bloed. ‘Hij is weggegaan. Hij heeft me niet gezien en hij is weggegaan. Ik heb Inga’s link gepakt en naar het alarmnummer ge’linkt.’

‘Dat was echt dapper, Nixie, en heel erg slim.’

‘Maar ik wilde naar mijn moeder toe.’ Haar stem klonk schor door het gehuil en het gesnotter. ‘Ik wilde naar mijn vader toe. Ik ben langs de achterkant gegaan, door Inga’s kamer, en ik heb ze gezien. Ze waren met z’n tweeën. Ze gingen naar mijn kamer en naar die van Coyle, en ik wist wat ze gingen doen, maar ik wilde naar mijn moeder toe en ik ben naar binnen gekropen. Hun bloed kwam op me terecht en ik heb ze gezien. Ze waren dood. Ze zijn allemaal dood, hè? Iedereen. Ik durfde niet te gaan kijken. Ik heb me verstopt.’

‘Heel goed gedaan. Je hebt precies gedaan wat je moest doen. Kijk me eens aan, Nixie.’ Ze wachtte tot die betraande ogen in die van haar keken. ‘Je leeft nog en je hebt precies gedaan wat je moest doen. Omdat je dat hebt gedaan, help je mij om de mensen te vinden die dit hebben gedaan, zodat ze ervoor kunnen boeten.’

‘Mijn moeder is dood.’ Ze kroop bij Eve op schoot en begon erbarmelijk te huilen.

Toen Eve eindelijk weer terug kon gaan naar Peabody om haar werk te doen, was het bijna vijf uur ’s morgens.

‘Hoe gaat het met haar?’

‘Zoals je zou verwachten. Er zijn nu een maatschappelijk werker en een dokter bij haar. Ze wassen haar en doen een lichamenlijk onderzoek. Ze liet me pas los toen ik met de hand op mijn hart heb gezworen dat ik het huis niet zou verlaten.’

‘Dat komt omdat jij haar hebt gevonden. Omdat jij bent gekomen toen ze om hulp heeft gevraagd.’

‘Ze heeft hier beneden op de pocket’link van de huishoudster naar het alarmnummer ge’linkt.’ Ze bracht Peabody op de hoogte van de gebeurtenissen die Nixie had beschreven.

‘Dat wat ze me tot nu toe heeft kunnen vertellen komt overeen met wat ik heb gezien. Een efficiënte, professionele klus. Binnenkomen. Het alarm en het beveiligingssysteem hacken of blokkeren. Eentje gaat naar de huishoudster. Dat is de eerste moord. Ze is geïsoleerd van de anderen, op een andere verdieping, en ze moeten haar het eerst uitschakelen om zeker te weten dat ze niet wakker wordt, iets merkt en de politie alarmeert. De andere man is waarschijnlijk boven, klaar om in actie te komen als daar iemand wakker wordt. Ze vermoorden de ouders met z’n tweeën.’

‘Ieder eentje,’ beaamde Peabody. ‘Geen kabaal en geen verzet. Ze schakelen eerst de volwassenen uit. Om de kinderen maken ze zich niet echt zorgen.’

‘Eentje pakt de jongen en eentje pakt het meisje. Ze verwachten dat ze één jongen en één meisje zullen vinden. Het was donker, dus het feit dat ze het verkeerde kind hebben vermoord, wil niet per se zeggen dat ze het gezin niet echt kenden. Ze dachten een klein, blond meisje aan te treffen en ze hebben er eentje gevonden. Het werk is gedaan en ze lopen naar buiten.’

‘Er zijn geen bloedsporen die naar buiten leiden.’

‘Je trekt een veiligheidspak aan en dat trek je weer uit als je klaar bent. Heel eenvoudig. Heb je de tijdstippen van overlijden?’

‘02.15 voor de huishoudster. Misschien drie minuten later voor de vader en de moeder vlak daarna. Ongeveer een minuut later voor elk van de kinderen. Alles bij elkaar heeft het vijf of zes minuten geduurd. Koelbloedig en efficiënt.’

‘Niet zo heel erg efficiënt. Ze hebben een getuige achtergelaten. Het kind is nu helemaal van streek, maar ik denk dat we nog meer uit haar los kunnen peuteren. Ze heeft een goed stel hersenen en ze is dapper. Ze schreeuwt niet als ze ziet dat iemand hun huishoudster de keel doorsnijdt.’

Ze probeerde zich voor te stellen wat het kind in die paar minuten had gezien, toen moordenaars heel zachtjes door het huis waren geslopen.

‘Ze moet wel doodsbang zijn, maar ze gaat er niet vandoor, waardoor

ze haar te pakken kunnen krijgen en haar in stukken kunnen hakken. Ze blijft heel stil zitten en 'linkt naar het alarmnummer. Een flinke meid.'

'Wat gaat er nu met haar gebeuren?'

'Een safehouse, een verzegeld dossier, agenten die haar bewaken en een vertegenwoordiger van Jeugdzorg.' De koude, onpersoonlijke stappen die genomen werden. Aan het leven dat het kind tot nu toe had gekend, was rond kwart over twee 's nachts een einde gekomen. 'We moeten uitzoeken of ze nog andere familie of een voogd heeft. Later op de dag gaan we weer met haar praten om te kijken wat we nog meer uit haar los kunnen peuteren. Ik wil dat dit huis wordt verzegeld alsof het een bio-koepel is. We trekken straks eerst de volwassen slachtoffers na.'

'Haar vader was een advocaat. Familierecht. Haar moeder was een voedingsdeskundige. Ze had een privépraktijk en ze werkte voornamelijk vanuit een kantoorruimte op de benedenverdieping. Die sloten zijn nog steeds intact en het lijkt erop dat in die ruimte alles nog op zijn plaats staat.'

'We trekken hun werk, hun cliënten en hun persoonlijke gegevens na. Dit is een professionele, goed geplande aanslag. Misschien had een van de twee, of de huishoudster, een bijbaantje dat gelinkt was aan de georganiseerde misdaad. Misschien hadden ze dat allebei wel. Een voedingsdeskundige zou een dekmantel voor drugs kunnen zijn. Zo kun je je cliënten op een eenvoudige manier dun en gelukkig maken.'

'Is daar een eenvoudige manier voor? Een manier waarbij je zo veel pizza kunt eten als je wilt en waarbij je geen afschuwelijke buikspieroefeningen hoeft te doen?'

'Als je aan je voornaamste voedingsgroepen een beetje Funk en een beetje Go toevoegt wel.' Eve haalde een schouder op. 'Misschien heeft ze haar leverancier belazerd. Misschien had een van beiden iets met een fout iemand en is de affaire op een akelige manier beëindigd. Als je een heel gezin vermoordt, ben je supergemotiveerd. We zullen wel zien of die sweepers iets op de plaats delict vinden. Maar nu wil ik zelf nog een keer alle kamers bekijken. Ik heb nog niet echt...'

Ze zweeg toen ze het geklik van hakken hoorde en toen ze zich

omdraaide, zag ze de maatschappelijk werkster de kamer in lopen. Ze zag er slaperig uit, maar ze was keurig gekleed. Eve herinnerde zich dat ze Newman heette. Ze was in dienst bij Jeugdzorg en zo te zien was ze niet echt blij dat ze zo vroeg uit bed had moeten komen.

‘Inspecteur, de dokter heeft geen fysieke verwondingen gevonden. Het zou het beste zijn als we de minderjarige nu meenemen.’

‘Geef me een paar minuten de tijd om voor bewaking te zorgen. Mijn partner kan naar boven gaan en een paar spullen voor haar inpakken. Ik wil-’

Ze zweeg weer toen ze geen klikkende hakken, maar het geluid van blote voeten hoorde. Nixie rende naar binnen, nog steeds gekleed in het bebloede nachthemd, en ze rende naar Eve toe.

‘Je zei dat je niet weg zou gaan.’

‘Ik ben gewoon hier, hoor.’

‘Zorg ervoor dat ze me niet meenemen. Ze zeiden dat ze me hier weg zouden halen. Zorg ervoor dat ze dat niet doen.’

‘Je kunt niet hier blijven.’ Ze trok Nixies vingers van haar benen en ging op haar hurken zitten, zodat ze haar recht in de ogen kon kijken. ‘Dat weet je ook.’

‘Zorg ervoor dat ze me niet meenemen. Ik wil niet met haar meegaan. Zij is geen politieagent.’

‘Ik laat politieagenten met je meegaan en ik laat ze bij je blijven.’

‘Dat moet jij doen. Dat móét je gewoon.’

‘Dat gaat niet. Ik moet mijn werk doen. Ik moet aan het werk gaan voor jouw vader en moeder, en voor je broer en je vriendin. En voor Inga.’

‘Ik ga niet met haar mee. Je kunt me niet dwingen.’

‘Nixie-’

‘Hoi.’ Nu kwam Peabody tussenbeide, met een vriendelijke stem en een glimlach op haar gezicht, om het kind niet af te schrikken. ‘Nixie, ik moet heel even met de inspecteur praten. We blijven in de buurt. Voorlopig gaat niemand ergens heen, oké? Ik moet gewoon even met haar praten. Dallas?’ Peabody liep naar de andere kant van de kamer, waar Nixie hen nog steeds kon zien. Dallas kwam bij haar staan.

‘Wat nu? Kan ik er stiekem vandoor gaan?’

‘Het is beter als jij haar meeneemt.’

‘Peabody, ik moet een nauwkeurigere opname van de plaatsen delict maken.’

‘Dat heb ik al gedaan en je kunt terugkomen om je eigen opnames te maken.’

‘Dus ik moet meerijden naar het safehouse? Dan flipt ze straks uit als ik haar bij de agenten laat. Wat heb ik daar nou aan?’

‘Ik bedoel niet dat je haar naar een safehouse moet brengen, maar naar jouw huis. Jouw huis is de veiligste plek in de stad. Waarschijnlijk op de hele planeet.’

Eve zweeg tien seconden lang en toen zei ze: ‘Ben je nou helemaal gek geworden?’

‘Nee, en luister nu eens even. Ze vertrouwt jou. Ze weet dat jij de leiding hebt en ze vertrouwt erop dat jij haar beschermt. Zij is de ooggetuige en ze is een getraumatiseerd kind. We krijgen gegarandeerd meer informatie van haar als ze zich veilig en op haar gemak voelt, voor zover dat mogelijk is. Een paar dagen, voor ze in de pleegzorg terecht komt. Een soort overgang. Probeer je eens in haar situatie te verplaatsen, Dallas. Zou jij je prettiger voelen bij de coole, stoere agent of bij de saai, overwerkte medewerkster van Jeugdzorg?’

‘Ik kan niet op een kind passen. Dat heb ik nooit geleerd.’

‘Je hebt wel geleerd hoe je informatie uit een getuige moet lospeuteren en op deze manier heb je haar binnen handbereik. En het bespaart je een hoop irritatie, want zo hoef je niet elke keer als je haar wilt onderwerpen toestemming aan Jeugdzorg te vragen.’

Nu keek Eve peinzend naar Nixie. ‘Het is waarschijnlijk maar voor één dag. Hoogstens twee. Summerset is weliswaar een eikel, maar hij weet hoe hij met kinderen moet omgaan. Na wat er is gebeurd, zal ze toch niet nog meer getraumatiseerd raken als ze zijn lelijke gezicht? Eigenlijk heb ik gewoon een getuige als logee. Het is een groot huis.’

‘Dat wil ik maar zeggen.’

Eve keek Peabody met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Best slim voor iemand die pas sinds een paar dagen weer aan het werk is.’

‘Ik kan misschien nog niet achter een verdachte aan rennen, maar mijn verstand is net zo scherp als altijd.’

‘Jammer. Ik hoopte dat het na de hersenschudding en de coma iets scherper was geworden, maar hier moeten we het maar mee doen.’

‘Dat is gemeen.’

‘Ik zou nog gemenere dingen kunnen zeggen, maar het is vijf uur ’s morgens en ik heb nog niet genoeg koffie gehad. Ik moet even een linkje plegen.’

Ze liep van Peabody weg en zag vanuit haar ooghoeken dat Nixie verstijfde. Eve schudde alleen maar haar hoofd en ze pakte haar pocket-link.

Vijf minuten later wenkte ze naar de maatschappelijk werkster.

‘Geen sprake van,’ zei de vrouw. ‘U bent er niet toe bevoegd om een kind te transporteren. Ze moet onder mijn begeleiding-’

‘Wat ik ga doen is een getuige in beschermende hechtenis nemen. Ze vindt u niet aardig en ik wil dat ze zich op haar gemak voelt, zodat ik haar uitgebreider kan ondervragen.’

‘De minderjarige-’

‘De familie van het kind is in haar bijzijn vermoord. Ze wil bij mij blijven en ik zeg dat we doen wat ze wil. En omdat ik een hoge functie bij de New York City Police and Security Department heb, ga ik ervoor zorgen dat ze naar een veilige plek wordt gebracht en dat ze wordt beschermd tot haar veiligheid niet meer in gevaar is en er een andere regeling kan worden getroffen. U kunt tegen me ingaan, maar waarom zou u?’

‘Ik moet de belangen van-’

‘De minderjarige behartigen,’ maakte Eve haar zin af. ‘Dan weet u dat het in haar belang is dat ze zich veilig voelt en dat we nog stressvollere situaties moeten vermijden. Ze is hartstikke bang. Waarom zouden we dat nog erger maken?’

De vrouw keek haar aan. ‘Mijn leidinggevende zal het er niet mee eens zijn.’

‘Uw leidinggevende kan met mij contact opnemen. Ik neem het kind mee. Dien maar een verslag in.’

‘Ik moet weten op welke locatie het is en hoe de situatie daar-’